

כירור ייפוי זכות וכח הנתבע ל"בחירת" הבי"ד - על אף שהתובע רוצה בבתי דין אחרים - או בזבל"א

היות שנמצאים לדאבונינו בתי דין - המבלבלים את דעתם של נתבעים תמימים בגילוי פנים בתורה שלא כהלכה - כאילו שיש איזה הצדקה כלשהו ע"פ הלכה; להמשיך "עיקול" - או להוציא "סירוב" - על נתבע המוכן להתדיין אצל בי"ד בישראל, רק מפני שהתובע רוצה בבתי דין אחרים - או בזבל"א. והדברים כבר מניעים עד כדי כך - שמרהיבים בנפשם בשביל טובת עצמם; להתיר להתובע - האיסור החמור והנורא הדליכה ל"ערכאות" - ללא שום כסים הלכתי כלל. אשר על כן - למרות האי נעימות להתטפל בזה - משום "זילותא דבי דינא", אבל בכדי להבחיר הדברים ולהסיר המשמושים הרבים - מה שהמבלבלים משתמשים בהם, התכרח לא יגונה - להודיע בדלחלין:

המרוצה לשני הצדדים⁽¹⁾, סתירה גלויה מיניה וביה - והיפך ההלכה הבוררה; שהנתבע גובר בבחירת הבי"ד, ואם התובע ממאן להתדיין אצלם - "איהו דאפסיד אנפשיה", וכנ"ל.

וכשמוע הגה"צ מקאשוי שליט"א - ואתו עמו שאר גדולי פוסקי דורינו שליט"א⁽²⁾ - מ"תקנת" המתחדשים הללו, אזורו חיל - ויצאו למחות ולבטל "תקנה" זו - המנוגד להלכה הבוררה; שיד הנתבע גובר בבחירת הבי"ד וכנ"ל. וכתבו שהדבר פשוט, שאין בכוחם לתקן תקנות חדשות בשביל טובת עצמם; שלא יוכלו להתדיין אצל בתי דין המדיינים בחנם או בזול - ובפרט כשהוא בניגוד לדברי כל הפוסקים כולם. וכש"כ שאין בכוחם - על סמך "תקנה" חדשה שברו מלבם בשביל טובת עצמם; להלבין ברבים את פניהם של נתבעים כשרים - העושים כדינא, להפכם כמו רגע ל"מסרבים לדין" - ע"י "הוצאת שם רע" בפרסום עליהם כתב "סירוב" המנוגד להלכה, ואצל שאין בכוחם להתיר "ערכאות" על סמך זה. ופסקו, שכל "עיקול"⁽³⁾ ו"סירוב" או "חיתר ערכאות" - המבוסס על סמך "תקנה" זו - היא בטילה ומובטלת כעפרא דארעא, ושחבי"ד יחושו לעצמם - מלהלכד בפה העוונות החמורים שיש בזה⁽⁴⁾.

ג). ובהנוגע להזכות ל"זבל"א ("בוררות"), מלבד מה שלדעת רוב פוסקים; אין בכוחו של התובע להכריח זבל"א על הנתבע⁽⁵⁾, [ובאמת, שהנתבע - שיש לו דין "מוחזק" - היה יכול לומר; ד"קים ליה" אף ב"מיעו" פוסקים - וכש"כ שא"צ לזה - דהלא "רוב" הפוסקים ס"ל כן⁽⁶⁾]. וכש"כ וק"ו - ב"בוררות" שבימינו, שהמצב העגום והנורא השורר בזה ידוע היטב לכל; [שעולה לכ"אלף דולר" לכל שעה ושעה בפע"צ - וישנם "בוררות" שעלו כמעט ל"חצי מיליון דולר"], שפסקו גדולי דורנו⁽⁷⁾; שא"א לבופה בשו"א על הצד שכנגד כלל - וכש"כ תובע על נתבע.

ועל סמך דבריהם - הוציאו גדולי דורנו שליט"א לאחרונה (תמוז תשס"ב); "קול קורא" [עם ארבעים חתימות⁽⁸⁾] - לפסול בהחלט את כל מהלך ה"זבל"א" שבימינו - מבח י"ב מעמים. וכתבו שא"א לבופה על שום כע"ד - ובפרט על ה"נתבע", ושכל "עיקול" ו"סירוב" ו"חיתר ערכאות" המבוסס על טעם זה (שהתובע רוצה בזבל"א) - הוא בטל ומבוטל כחרס הנשבר⁽⁹⁾.

ד). ומלבד כ"ז - יש לדעת, דאף הרבה יותר מזה מבואר בדברי הפוסקים - כלפי הגבלת הגדר ד"סרבן", והוא; דכל שהנתבע מוכן להתדיין אצל שום בי"ד בישראל (הכשרים לדון עכ"פ⁽¹⁰⁾), או אף כש"בחירתו" לאותה בי"ד אינו כדון - אכתי "ציית דינא" מקרי - ולא דינינן ליה כ"סרבן⁽¹¹⁾.

המבואר מזה, דאף לולא שהי' להנתבע כח בחירת הבי"ד, כל עוד שהוא מוכן לדון אצל שום בי"ד בישראל - הכשרים לדון בדבר מדינא - אכתי "ציית דינא" מקרי, ואם דנים אותו כ"סרבן" - הו"ל "הוצאת שם רע" בעלמא. וכש"כ כשאין יש לו ע"פ הלכה; כח בחירת הבי"ד - למרות שהתובע רוצה בבתי דין אחרים - או בזבל"א, ועד כדי כך גדלה כח בחירתו; שיכול לבחור אף בבי"ד הקטן מבחירת התובע - וגם מבלי שיצטרך ליתן שום טעם על בחירתו, ותובע הממאן לדון אצלם - "איהו דאפסיד אנפשיה". [ועאכ"כ; כשבחור בבי"ד יפה - שבחיפוך "הוצאות" ובהענקת "זכויותיו" המניעים לו ע"פ הלכה - תוך כדי מיאונו במקפחיו מזה, ודאי דגדלה כחו בכפל כפליים], ואין שום מקום כלל; להמשיך עליו "עיקול" - וכש"כ לדונו כ"סרבן" - ואצל להתיר "ערכאות". דהרי הוא "ציית דינא" גמור - ע"פ הלכה ברורה ופס"ד של יותר מ"מאה" פוסקים מובתקים⁽¹²⁾ שכל בית ישראל נשען עליהם - ולא נמצא עליהם שום חולק כלל.

א). דבר פשוט הוא - ומוסכם מכל הפוסקים כולם - בלי שום יוצא מן הכלל⁽¹³⁾; דבגוונא שיש חילוקי דיעות בין הבע"ד - אצל איזה בי"ד להתדיין⁽¹⁴⁾ - או יד ה"נתבע" גובר ב"בחירת הבי"ד"⁽¹⁵⁾, ואם התובע ממאן להתדיין בפניהם - "איהו דאפסיד אנפשיה"⁽¹⁶⁾. ואת אומרת; שלא נמצא שום פוסק - ואף לא יחידאה, שיחלוק עליהם להעניק זכות בחירת הבי"ד לה"תובע"⁽¹⁷⁾.

ובח בחירה זו - שהעניקו הפוסקים להנתבע - גדלה עד כדי כך⁽¹⁸⁾, עד שיש בכוחו לבחור אף בבי"ד שהם "קטנים" - מן הבי"ד שרוצה בהם התובע⁽¹⁹⁾, וגם; שאינו צריך ליתן שום נימוק או אמתלא כלשהו - להסביר טעם על בחירתו באותה הבי"ד⁽²⁰⁾. ובן היה נהוג ומקובל למעשה מקדמת דנא - זה יותר מחמשים שנה; שהנתבע יש לו כח בחירת הבי"ד - וכדברי כל הפוסקים הנ"ל.

ומעתה - כש"כ וק"ו, כשבחירתו של הנתבע באיזה בי"ד - אכן היא מבוססת גם ע"פ טעם הגון; מפני שהם מעניקים לו "זכויותיו" המניעים לו ע"פ תוה"ק⁽²¹⁾ - בעוד שהבתי דין שהתובע רוצה בהם - מקפחים ממנו זכויותיו הללו. ולא עוד; אלא שהבי"ד שבחר בהם הנתבע - מדיינים בחנם או בזול, לעומת הבתי דין שהתובע רוצה בהם - שמדיינים ביוקר, מה שפשוט בכל הפוסקים⁽²²⁾; שאין כח לבע"ד להכריח "הוצאות" מיותרות על צד השני - וכש"כ תובע על הנתבע⁽²³⁾. פשימא, ריכות הנתבע לבחירה זו - גדלה פי כמה בכפל כפליים⁽²⁴⁾, ואין שום מקום כלל; להמשיך עליו "עיקול"⁽²⁵⁾ - או לדונו כ"סרבן" - וכש"כ להתיר עליו "ערכאות" ח"ו.

ב). אמנם, לאחרונה כשראו כמה בתי דין [המדיינים ביוקר]; שיום יום מתרבים הנתבעים הממאנים להתדיין אצלם - ומשיכים על הזמנתם; שרוצים להתדיין אצל בתי דין המדיינים בחנם או בזול, נתאספו (כ"ח מרחשון תשס"א) לטכס עצה כדת מה לעשות - להכריח את הנתבעים לבא להתדיין אצלם. ותחת הנימוק המוסוה; שאינו מן היושר - שהנתבע יתגבר על התובע בבחירת הבי"ד - וצריכין להשוותם⁽²⁶⁾, החליטו לתקן "תקנה" חדשה; שהנתבע חייב להציע להתובע - הברירה משלשה בתי דין [כמובן, שמחבורתם דוקא המדיינים ביוקר], וכאם שלא יציע רק בי"ד אחד [מן המדיינים בחנם או בזול⁽²⁷⁾] - אז ידונו אותו כ"סרבן" - וגם יתנו להתובע "חיתר לתובעו בערכאות".

אצל שלמעשה - זה מהווה; הגברה מוחלטת של יד התובע על הנתבע בבחירת הבי"ד⁽²⁸⁾ - היפך דברי כל הפוסקים הנ"ל. ולא עוד, אלא שמאיימים בשקר על הנתבע; כאילו שהי' קיים איזה מקור ב"הלכה" - שעל פיה הוא "מחויב" להציע להתובע "בי"ד

